

Které z organizací případně výtěžek sbírky? Hlasujte na www.nadaceokd.cz

Převážně vozíčkářů využívají denně i školáci

FOTO: Ostravská organizace vozíčkářů

Alternativní doprava vozíčkářů potřebuje finanční injekci pro příští rok.

OSTRAVA – Desátým rokem už oceňují lidé upoutaní na invalidní vozík možnost pohodlné přepravy prakticky kamkoliv. Stará se o to Ostravská organizace vozíčkářů (OOV) se sídlem v Zábřehu. A také ona je ve hře o polovinu výtěžku Svatoborské veřejné sbírky vyhlášené Nadací OKD.

„Vozíme je všude, kam chtějí. Do školy, k lékaři, do divadla,

na chatu, do obchodu. Ale také na výstavu erotického zboží – ano, i tento požadavek byl plněn,“ uvedla Marie Báňová, členka správní rady OOV, vedoucí dopravy a dispečerka v jedné osobě. Ročně mívají na 2300 jízd, ty s vozíčkáři domlouvají podle konkrétní situace. Není to samozřejmě zadarmo, ale placení podle ceníku OOV ani zda-

leka nepokryje náklady. Vždyť kilometr po Ostravě je vyjde až na dvacet korun!

Peníze ze Svatoborské sbírky by rádi použili na další provoz Fordu Transit obsluhovaného jedním šoférem na plný úvazek a druhým na záskok. „Na příští rok ještě potřebné prostředky nemáme,“ konstatovala Báňová. Denně přitom tuto službu potřebují například i čtyři školáci z různých částí moravskoslezské metropole. Obyvatelé Ostravy patří k nejčastějším klientům OOV, byť ta je i s vozíčkářem i do Jánských lázní v Krkonoších či vyrazila pro jiného do polských Katovic.

Klientů má OOV (zajišťující i další servis handicapovaným včetně vydávání časopisu Vozka) v databázi nyní na 470. Zvláště neocenitelná je její pomoc s dopravou v zimním období. „Celý náš kolektiv má jedinou snahu – aby se ti „naši“ lidé dostali tam, kam potřebují. A proto tady jsme,“ dodala Báňová. **Stránku připravil Radek Lukáš**

Podané ruce znamenají také podané tlapky

OSTRAVA – Hotové divy dokážou hodní pejsci s postiženými lidmi. Říká se tomu léčba pomocí psů, latinsky canisterapie. V regionu se jí věnuje v ústavěch, dětských domovech, zařízeních pro seniory, stacionářích a školách frýdecko-místecké sdružení Podané ruce. Má desítky dobrovolníků s jejich zvířaty. Polovinu výtěžku Svatoborské sbírky chce využít k pořádání velkého canisterapeutického semináře.

„Představte si dospělého člověka, už seniora, který od mala vyrůstal kvůli svému postižení v dětských

domovech a pak ústavěch. Se živým zvířetem se prakticky do kontaktu nedostal nikdy. Je nedůvěřivý a má z pejska obavy. Nejprve

FOTO: Podané ruce, o. s.

Hodný pejsk dokáže dělat s handicapovaným člověkem divy.

stojí na chodbě, později jde do místnosti na skupinovou terapii, pak se přiblíží a nakonec, ačkoliv si to ani neuvědomí,

pejska hladí,“ popisovala své výsledky Monika Olbrechtová.

Sama má border collii jménem Kaila, která podstoupila speciální povahové testy stejně jako každý jiný pes pro canisterapii. „Je třeba vyloučit hlavně agresivitu. Záleží také na výchově konkrétního pejska. Rozhodně nemusí být papírově čistokrevný,“ poznamenala Olbrechtová. Nejčastějším plemenem v této „branži“ jsou labradoři a zlatí retrívrí, ale příslušné osvědčení získala rovněž německá doga nebo čivava.

Lepší pomůcky pro rodiny dětí s cukrovkou

OSTRAVA – V současné době na 350 rodin v Moravskoslezském kraji má jednoho potomka (jen výjimečně více) s „nemocí 21. století“ neboli cukrovkou. Přesně 108 z nich se už zapojilo do činnosti ostravského občanského sdružení Dítě s diabetem, které jim umožňuje normální a plnohodnotný život. Půlka výtěžku Svatoborské sbírky by jejich činnost znásobila.

„Pořídili bychom senzory k měření hladiny glukózy, díky nimž lze lépe upravovat inzulínový režim,“ přiblížila Martina Bryndačová, jedna z maminek zakládajících sdru-

žení. Tato věcicka funguje tak, že se dítěti zavede pod kůži jehlička s vysílačem, který šest dní „vysílá“ patřičné hodnoty do digitálního snímače. Výsledek je pak oproti starým testům velice přesný.

FOTO: arechiv

Cukrovkář se bez speciálních pomůcek prostě neobejde.

„Dále bychom zakoupili testovací proužky do glukometru,“ pokračovala Bryndačová s tím, že ideální stav by byl zásobit jimi všechny ve sdružení zainteresované rodiny. Cukrovkáři totiž potřebují glu-

metr až pětkrát denně – to znamená jedno píchnutí do prstu pro indikaci – jeden proužek. Obojí by docela ulehčilo život dětem s diabetem i rodičům či opatrovníkům.

„Děti do osmnácti let s nevyčleřitelnou nemocí diabetes mellitus bohužel stále přibývá. Navíc se k tomu přidávají i takzvané autoimunitní onemocnění jako celiakie, tedy alergie na lepek,“ upozornila Bryndačová. Kromě přímé pomoci a spolupráce s lékaři, diabetology tak sdružení Dítě s diabetem pořádá stále více akcí pro veřejnost. Hojně je navštěvují také lidé z daleka.

FOTO: Radek Lukáš

Bývalá škola v Nové Vsi je nyní sídlem střediska Elim Ostrava.

Slezská diakonie by uvítala dárek ke dvacetinám

OSTRAVA – Slezská diakonie ve svých padesáti střediscích v Moravskoslezském kraji, na Jesenícku i Brněnsku pečuje zhruba o sedm tisícovek klientů. Nejvíce je jich sice z řad lidí zdravotně postižených, nicméně nezanedbatelný je i počet seniorů. A pro ně by znamenala půlka výtěžku Svatoborské sbírky přínos.

„Chceme pořídit kompenzační, rehabilitační a zdravotní pomůcky pro obyvatele střediska Elim Ostrava a Domu s pečovatelskou službou ve Stonavě,“ informovala Ilona Šniegoňová z českotěšínské centrály Slezské diakonie. Ta poskytuje svou pomoc na základě křesťanských hodnot a příští rok slaví dvacet let bohužel působení.

Elim Ostrava sídlí v bývalé „oční škole“ v Nové Vsi, funguje od roku 1993 a jeho pracovníci navštěvují v rámci pečovatelské služby devadesát klientů včetně bývalých havířů. Ti s velkou pravděpodobností mohou jednou být mezi nejvýše pětácti lidmi v Domě s pečovatelskou službou Stonava, který je Slezskou diakonií provozován od roku 2003.

Pro ně se počítá s nákupem sedaček do vany, lůžek proti proležením, chodítek, nástavců na toalety, podložních mís... Záběr této organizace dokládá fakt, že má zaregistrováno více než sto různých nabídek podle zákona o sociálních službách. Patří mezi ně třeba odlehčovací služba – vystřídání pečovatele jiným, aby si odpočinul.

Želví zahrada by mohla mít unikátní bylinkový labyrint

BOHUMÍN – Nikde jinde v Česku a prokazatelně ani v Polsku nebo na Slovensku nemají takovou „zahradu“ jako ve stacionáři Salome v Bohumíně. Na ploše 600 metrů čtverečních zde díky ostravskému občanskému sdružení Vesica vybudovali terapeutický a odpočinkový areál pro děti. Želví zahrada bude ještě lepší, jestliže projekt získá polovinu Svatoborské sbírky.

„Někdo si může říct, že je to jenom upravená a okopaná zahrada, ale

FOTO: Občanské sdružení Vesica

Želví zahrada ve stacionáři Salome je pro terapii i relaxaci.

ona má svůj účel. Je na minimálně středoevropské podmínky unikátní. Umožňuje výchovu i hru autistům stejně jako vozíčkářům a zároveň to není nic, co by nemohli využívat jejich zdraví vrstevníci,“ přiblížila Lenka Maňáková z Vesicy. Želví zahrada navštěvuje čtyřicet klientů Salome i děti ze škol či školek.

Pokud ve veřejné sbírce uspějí, peníze podle Maňákové půjdou zřejmě na bylinkový labyrint. „Sestimetrový kruh, jehož cestičky tvoří různorodé rostliny. Jde o velmi vhodnou terapii pro autistické děti, které potřebují svou pozornost koncentrovat na jednu činnost. Labyrint nabízí bezpečný prostor, kde cesta vede dítě do středu kruhu. Zahnuje to i čichovou terapii,“ líčila Maňáková.

O bylinky by se starali žáci v rámci environmentální výchovy a učili by se tak ekologickému myšlení. Se školou souvisí i další možný způsob, jak naložit s polovinou výtěžku sbírky. A tím je projekt počítající s vydáním sta kusů „Návodů na použití Želví zahrady“ – brožury pro učitele informující o základních prvcích a pravidlech chování v přírodě, o propojenosti člověka, živočichů či rostlin.